

L'ILLA DELS FAISANS O DE LES FRONTERES CANVIANTS

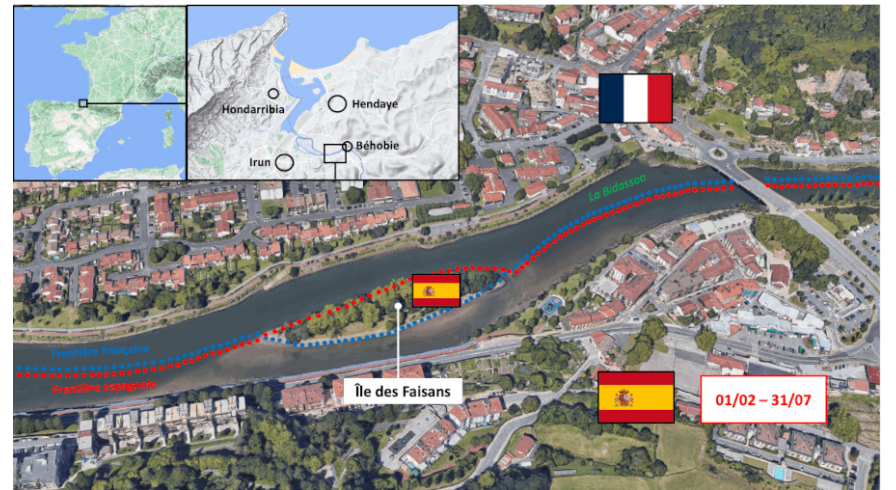
El condomini més petit del món, alternativament francès i espanyol

Des de l'Edat Mitjana les fronteres entre el que avui coneixem com a França i Espanya s'han modificat centenars de vegades i en l'actualitat se continuen modificant. A tall d'exemple l'illa dels Faisans (en català, popularment dels estafadors) és un cas. Aquesta illa està administrada sis mesos per França i els altres sis per Espanya.

El Bidasoa, un riu al País Basc, actua com a frontera entre França i Espanya i separa els bascos. No gaire lluny de la seva desembocadura, entre Irun del costat espanyol i Hendaya al costat francès, hi ha un petit illot deshabitat de 200 metres de llarg i 40 metres d'ample, és l'illa dels Faisans.

Allà si va fer la signatura del Tractat dels Pirineus, entre altres, que va significar l'amputació a Catalunya dels territoris de la Catalunya Nord. Però en tot cas potser no sabeu que cada any els gendarmes, els

guàrdies civils de frontera, els alcaldes i els governadors transfronterers s'ho passen d'allà més bé rectificat trossets de frontera en funció de si els propietaris dels terrenys tenen els seus camps dividits per la ratlla delimitadora. És divertit de veure com en ple segle XXI la cinta mètrica va fent passar uns quants metres de territori d'un estat a l'altre. Al coll de Panissars, al costat de la Jonquera, encara avui van rectificat aquesta frontera artificial sempre en litigi. Però en acabada la feina els cal veure com es foten un dinar pantagruèlic que paguem entre tots. Allà, en plena festa, es pot veure tot el més salat de l'administració francesa i espanyola fins al punt que de vegades els indígenes -llegir alcaldes de poblacions

frontereres de banda i banda- acaben ballant pels seus colonitzadors manats des de Madrid o París.

Per acabar val a dir que van caldre més de vint-i-quatre reunions, celebrades a l'illa dels Faisans, per trobar un consens entre les dues potències, però que el tractat dels Pirineus també es va signar a Ceret, a la Catalunya Nord i concretament a l'antic convent dels caputxins per allà l'any 1659. I així estem de dividits encara!

SOL O MAL ACOMPANYAT

Catorze mil milions d'euros per atendre els efectes de la soledat no desitjada

Com no podia ser d'altra manera en la era dels mòbils, les xarxes i les cents de cadenes televisives, l'augment de persones que es senten soles ha augmentat exponencialment. Anar pel carrer mirant una pantalleta com si en això t'anés la vida, no serveix per a res. Tenir tot el dia la radio encesa perquè fa companyia, tampoc. Veure totes les series de la tele, menys encara. La gent es sent sola. Quina sorpresa oi? Cap ni una. El món viu sol.

Entendre la gravetat d'aquesta situació necessita de números perquè ja no entenem els sentiments. Aquí estan les dades: catorze mil milions gastats en la gent que se sent sola, en atendre les seves crisis mentals, les seves depressions, els

seus intents de suïcidi, en compensar la seva falta de competitivitat laboral. Déu n'hi do, oi?

A poc que observis el funcionament de la vida actual, el sentiment de soledat no et pot sorprendre. Vivim penjats de soroll i el momentani silenci d'una nit ens fa pànic, les xifres ho diuen.

Pensem però per un moment quines serien les xifres de despeses sanitàries i econòmiques si es mesuressin els trastorns que ens provoca la vida en companyia. Pràcticament tot el pressupost sanitari es gasta en gent acompanyada per

individus que no suporten ni un minut més la família que l'envolta, els amics que l'envolten, la feina que l'envolta i les notícies que l'envolten. En el fons, estar sol és menys perillós. LLUFA DE VIDA